

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν·

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 30 Ἰανουαρίου 1884

Ἀριθ. 66+140

Βασιλέα.

Καθὼς βέβαια παρατηρᾶς καθόλου δὲν πᾶμε καλά. Ἡ βουλή δὲν συνέρχεται, ἐνῶ τὸ ἔθνος τοὺς πληρώνει αὐτοὺς τοὺς μα-
σκαρεβουλιαχτὰς γιὰ νὰ ἐργάζονται.

Τι θὰ γίνῃ; Θὰ γίνῃ ἀπαρτία καὶ ἡ ὄχι; — Ὅχι; Νὰ τὴν διαλύσῃς λοιπὸν, καὶ ἄσε μας νὰ φαγοθυῖμε καὶ νὰ δῆς, ἂν ὁ Τρικώπης Μας καὶ Τρικώπης Σου θὰ βγάῃν δέκα βου-
λευτὰς, ἐκτὸς ἀπὸ κἄτι ζωντόβολο τῶν Νέων ἐπαρχιῶν.

Ὅτι θὰ γίνῃ παρακαλοῦμε, βασιλέα, νὰ γίνῃ σύντομα, γιὰ τὸ γωργὸ καὶ χάριν ἔχει.

Αὐτὴ ἡ βρωμεβουλὴ πρέπει νὰ ξεκουμπισθῇ, γιὰ τὴν εἶναι ξεκουμπίστρα κάθε ἐθνικοῦ καλοῦ.

Τώρα σὺ σὺν ἐξυπνος ποῦ εἶσαι, (γιὰ τὴν ἂν δὲν ἦσσαν δὲν σὲ κάναμε καὶ βασιλέα) καταλαβαίνεις τί σὲ λέμε, ὅτι δηλαδὴ δὲν τὴν θέλομε τὴν βουλή, γιὰ τὴν κατάντησε βουλή ἀβουλος καὶ παράνομος, οἱ δὲ παράνομοι ἰσχυροὶ τοῦ Τρικώπης βου-
λιαχτὰι, οὐκ ἐβουλίθησαν συνιέναι, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τοὺς φέρῃς σὲ συνετισμὸν σὺ, μὲ μιὰ διάλυση.

Δὲν ἔχει τίποτα ἄλλο. Διάλυσις! Διάλυσις νὰ δοῦμε ποῦ βρισκόμαστε. Διάλυσι, γιὰ τὴν κοντεύουν νὰ μᾶς πεθάνουν. Διάλυσι.

Οἱ Καιροὶ

Ἡ ἐφημερίδα ποῦ δὲν μποροῦμε παρὰ νὰ ὁμολογήσωμε πῶς εἶναι μιὰ ἀπὸ τῆς λίγαις καλαῖς ποῦ ἔχομε στὴν Ἀθήνα γράφουν καὶ ὁμολογοῦν ἐκεῖνο ποῦ προείπαμε, ὅτι δηλαδὴ ὁ Τρικώπης ὑπόβαλε στὸν βασιλέα τὸ διάταγμα τῆς διαλύσεως τῆς βουλῆς, καὶ ὅτι ὁ βασιλέας εἶπε πῶς θὰ σκερθῇ.

Σὲ τέτοια πασιφάνερα πράγματα, θαρρῶ πῶς πολλὴ σκέψις δὲν χρειάζεται, παρὰ λίγο μυκλὸ.

Ἄλλὰ ποῖος τόχασε γιὰ νὰ τῷ ὄρη ἢ Αὐλή.

Γιὰ τὸν Καζάζη

τὸν προσωρινὸν καθηγητὴ τοῦ Παναπιστημίου, (ντρέπομαι ποῦ τὸν λέω καὶ καθηγητῆ), γιὰ τὸν παλουκαλοῦ κόντεψαν νὰ συμβοῦν παρατράγουδα στὸ Παναπιστήμιο.

Ἄνδρες Φοιτηταί!

Εἶναι αἰσχρὸς σας, εἶναι ἐντροπὴ σας, σεῖς τόσοι νὰ ριχ-
τῆτε ἐναντίον ἑνὸς φούρναρη, καὶ ἡ διαγωγή σας σὲς ἀποδει-
κναι εὐτιδανούς.

Οὐδέποτε σεῖς ἡ εὐγενὴς νεολαία τοῦ Πανεπιστημίου ἔ-
πρεπε νὰ καταδεχθῇ νὰ ἐπιτεθῇ ἐν σώματι ἐναντίον ἑνὸς κνωδάλου.

Τώρα ἀναζωπυράθη ὅλη ἡ φιλοτιμία σας, καὶ νὰ γίνετε, σεῖς, παρ' ὧν ἀνακείμενοι νὰ ποδηγετήσετε μιὰν ἡμέραν ἡμᾶς, τὸν λεγόμενον χαμαλὴν Λαὸν, νὰ γίνετε, λέγομεν, ντραμποῦκοι αἰσχιστον παραδειγμα βιοπραγίας πρὸς ἡμᾶς, σεῖς, οἱ ὅποιοι αὔριον θὰ γίνετε δικασταὶ καὶ τοῦ δικαίου πάροχοι.

Πρέπει νὰ μάθετε νὰ ἔχετε ὑψηλὸν τὸ φρόνημα, ὡς πολι-
ται Ἀκαδημαϊκοί, καὶ μετ' εὐτελῶν, σεῖς, εὐτελεῖς νὰ μὴ γίνεσθε.

Οὔτε λουστραντζίδες νὰ ἦσαστε, μωρέ, ποτὲ δὲν θὰ κατα-
δεχόσαστε νὰ τρέχετε σὺν μάγκας ἀπὸ πίσω ἀπὸ ἕναν κου-
τοφούρναρη ὁ ὅποιος ποτὲ εἰς ὅλη τὴν ζωὴν τοῦ δὲν ἔμαθε ὡς
τόρα ὅπως ὁ καθηγητὴς σας Καζάζης, ὅτι ὑπάρχουν στὸν
κόσμο καὶ εὐσεβῆ παλούκια, ἧγουν κούτσουρα δαυλεῖα καυμένα.

Ἄπάνω τὸ φρόνημα, ἄνδρες φοιτηταί, καὶ ὄχι κάτω τὸν
νοῦν.

Πρὸς τὸν κύριον Δεσφυντῆ

τῆς ἀεθύνου Ἀστυνομίας. Φιλτατε Κεσονάκε. Ἄκου. Τσα-
κονόνομαι κάμπουσοι καὶ ὁ σκοπὸς ὁ κλητῆρας καθεται καὶ
τοὺς βλέπει καὶ γελά. Ἄν τοῦ ποῦν=Κύριε κλητῆρα, ἐκεῖ
κάτω σκοτόνονται οἱ ἄνθρωποι, τοὺς ἀπαντᾷ: — Καὶ δὲν πᾶν
νὰ βγάδουν τὰ μάτια τους. Καὶ οὔτε τὸ κουνάει. Ἄλλοῦ
πιάνει πυροκαγιὰ καὶ εἰδοποιοῖν τὸν κλητῆρα ὅτι τοῦ δεινὰ
τὸ σπίτι καίεται. — Αἱ τοῦ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος, καὶ μήπως εἶμαι
γὼ πυροσβέστης;

Τὸ ἴδιο συμβαίνει τώρα καὶ στὸν Περαιῶν. Ἐκεῖ στὸ ἀνα-
μεταξὺ τῶν ἐργοστασίων τοῦ Γαρουφαλῆ καὶ Δημόκᾳ ὑπάρχει
μιὰ παράγκα ξύλινη τοῦ Σ. Μ. Παπαδάκη, γέροντος ἀνθρώ-
που καὶ μ' ἕνα σωρὸ παιδιὰ καὶ βλαμένου. Κἄτι ἄλλοι ποῦ
δὲν πιάνουν μπαζα μπερστὰ στὸν γέρο περιποιητικὸ ἄνθρωπο,
ἐβαλθησαν νὰ τὸν κοψοῦν ζωντανὸ καὶ ἀποπειράθησαν δυὸ
φορὰς νὰ βάνουν φέκο στὴ παράγκα του μὲ πετρέλαιο καὶ
ἡ τελευταία ἀπόπειρα ἐγένετο τὴν τρίτην στὰς δυὸ ἀπὸ τὰ με-
σάνυχτα καὶ εἶδε τὴν φωτιὰ ὁ πρῶτος τεχνίτης τοῦ Γαρου-
φαλῆ καὶ ἔβανε τῆς φωναῖς καὶ τοὺς ἔσωσε.

Αὐτὰ οὕλα τὰ ἀνάφερε ὁ γέρος στὸν φίλον ὑπαστυόνον τοῦ
Περαιῶν, ἢ κἄν στὸν βοιθὸ του, δὲν θυμοῦμαι καλά, καὶ αὐ-
τὸς τοῦ εἶπε ἐμπαιχτικῶς:

— Τί λές, γέρο; Ἀλήθεια εἶναι ὅλα αὐτὰ; Αὐτὸ εἶναι

κακούργημα. Θά σταίλω τόρα άμέσως νά γίνουν άνακρίσεις. "Εγιναν ; Κολοκώθια με τή ρίγανη.

Τι έννοείτε ; Νά πιζετε με τήν ζωή μας και τήν άπραξία τής περιουσίας μας ; Πρέπει νά κινή ο ένας τόν άλλο σάν ποντικό ;

"Αν ήναι έτσι, κύριε διευθυντή, τότες νά μās τó πήτε νά μη φτειάνωμε πλέον σπίτια και παρχάρες, αλλά πόργους, αλλά μανιάτα με κανονάκια και πολεμοτρούρες για νά υπερσπιζώμαστε τήν ζωή μας και περιουσία.

Τόρα ξέρω γώ, θά κάνης ένκ λάθος άπάνω στή φούρκα σου, νά ρωτήσης με τó τελέφωνο τόν ύπαστυόνο τού Περσία τί συμβαίνει και κείνος θά σου άπαντήτη.

"Δέν είναι τίποτα, σου διαστρέφουν τά πράγματα."

Δέν είναι όμως έτσι. Κατέβα κάτω, βρέ; τόν γερονταστηματούρη, εξέτασέ τον, και θά δής ότι, αυτό, τó δέν είναι τίποτα, ότι είναι δουλειά για κκουργιοδικείο.

Καταλαβαρδίζω ;

Τό "Άγιον" Όρος.

Τό άγιον Όρος τó ξέρουμε πλέον όλοι πού είναι και βρίσκεται.

Είναι ή καρδιά και ή κορυφή τής Μακεδονίας. "Όποιος κρατά τó άγιον Όρος, είναι και μισοκύριος τής Μακεδονίας, και στήν Μακεδονία τόρα πρέπει νά ήναι στριμμένο τó μάτι μας, γιατί με τόν Μακεδώνα μας Μέγαν "Αλέξανδρο κυριέψαμε όλο τόν κόσμο, και ο Μέγας "Αλέξανδρος μας όταν έξεστράτεψε έναντίον τών Πέρσιδων, ειπε πώς πεί νά εκδικητή τήν "Ελλάδα, οι όποιοι έτόλμησαν και ήθην με μέλλουονια για νά μās κυριέψουν, και τού; χέσαμε τόν γονιό, και δέν βρήκαν τόν δρόμο πώς νά φύγουν.

Σ' αυτόν λοιπόν τόν "Αθω συμβαίνουον φοβεράς προδοσίας από έλληνας, μέσα στής όποιαις είναι άνακατευμένη μια γυναίκα ένός πρέβου μας, ο ύπουργός μας Κοντόσταυλος, ο καλός μας πρόξενος Λαγοθέτης πού είναι στή Θεσσαλονίκη, οι καθηγητάι τού Πανεπιστημίου Δαμαλάς και Παυλίδης, πρέπει όμως αυτό τó μέγα έθνικό ζήτημα, πού έγινε λόγος και στή βουλή νά σās τó άνακτιζώ λεπτομερώς τι τρέ-

χει και τί συμβαίνει, και πόσης άξίας είναι. Και από με-θούριο άρχίζομε ένα ένα και κατά λεπτός για νά ροίζετε.

Μή

Θακρείτε πώς ξέχασα πώς σās ύποσχέθηκα νά σās γράψω και για τά μυστήρια τών γυναικείων φυλακών ; Δέν τó ξέχασα-άλλα δέν ξαναπήγα για νά άποσώσω τās πληροφορίας μου-Θά πάω όμως, γιατί με περιμένουν άνυπομώως ή άδερφού-λέ; μου. "Αχ έσένα χωριατοπούλα.

Δέν θά σου γράψω ούτε λιγάκι, αν δέν μου δώσης ένα φιλάκι.

"Αλλά α; υποθέσωμε πώς μου τώδωσες; και θά σου γράψω ό,τι και αν μου πής, και χωρίς νά μου δώσης τίποτα.

Κέριαι παλιάνθρωπι.

πέσει σάι παρχακλό εις τόν Κίριον Κοτσονόπουλον εις τόν Δή-μαρχον τού Νκούπλιου διατή Δέν ή πορχαρή τά χαρτιά του Δημ. Ν. Δημητρίου δια τίν ή πόθεσι του στρατίου άφου εδικαστι ει; τó προτοδικείο και εύγαναν άνίκανον τών πατε-ρζν του και ή παιγραψκι και ο νομαρχις και έστιλαι τά του τó νομαρχίο εις τόν δήμαρχω και δέν τά ή πορχαρή ;

Δ. Ν. Δ.

Σημ. Πάλιανθρ. Βρέ άδερφέ, συ κύριε Δ. Δ. Τι ρωτάς για τέτοιαις κουταμάρες; Θά ήσαι αντίθετος τού δημαρχου και σε παιδεύει. "Αλλά όσο και αν σε παιδέψη τι θά σου κάνη; Θά τó ύπογράψη και θά σου φάη, (όζω από τά στόματα πού χάσκου) τó. Είναι τζιναμπέτης και άτε τον λοιπόν νά του περάση ή φούρκα. Νά τά συμβιβάσετε.

Τόρριξε τόρα κι' αυτός στα ύδραγωγεία, και ώ; πού νά φέρη τó νερό, άφινει νά τρέχη ή δική σου δουλειά. Με τó καλό νά τόν πιάσωμε με τó καλό, και κάτι θά κάνωμε. Με τó άγριο δέν σου δίνει ούτε ο παππās αντίδωρα.

"Απ' τόν Πόρο.

Στής 27 "Ιανουαρίου πέθανε ο πρεσβύτες και έπίτροπος ο έδω και πήγαν νά τόν θάψουν και ο κόσμος ξεκαρδιζό-

μής γούστο και νά γίνεται δυστυχής σ' όλη του τήν ζωή για ένα τίποτα:

"Αλλά αυτά τά συλλογίζομαι τόρα πού έβχνα γνώσι, δέν κοπιάζατε όμως νά με μιλήσετε περι σωροσύνης όταν ήλθουνα άπάνω στους έρωτικούς καυμούς μου, τά βάσανα και τής πίκρας και τότε τά λέγαμε, αν δέν σās έλεγα εγώ ο τρε-λός, ότι είστε σεί; τρελοί.

Καθώς ξέρετε, στους έρωτοχτυπημένους τά μκλωμάτα και οι θυμοι είναι τó προσφάγι του έρωτα.

"Ερωτας χωρίς καυγά και θυμό και διακοπή σχέσεων προ-σωρινών είναι σάν θάλασσα μπουνάτσα, και θάλασσα χωρίς κυματάκια, χωρίς άνακατοσούρα δέν έχει κανένα γούστο, είναι σάν νερό μέσ' τó πιάτο.

Για νά καταλάβη τινάς τι έστι έρωτας πρέπει νά τά χα-λάση με τήν έρωμένη του για λίγες μέρες, για λίγας ώρες, για λίγες στιγμές και έπειτα νά φιλιωθή.

"Αρχίζουν τότε τά παράπονα και λέει ο ένας :

- Μου θύμισες ;
- Και λέει ή άλλη.
- Συ φταίεις, εγώ δέν σου έκανα τίποτα.

"Η γυναίκες, βλέπετε, όλο λάδι βγαίνουον, όλα τά στραβά ψωμιά τά κάνουν οι άντρες, όλο και εις όλα αυτοι φταιουν.

"Εμείς πάλι οι άνδρες λέμε πώς ή γυναίκες φταιουν, γιατί αυτοις μās δίνουον άφορμή, εις τρόπον ώστε, ακόμα δέν μπο-ρούμε ούτε άπάνω στον έρωτα νά βρούμε τó τις πταίει; ή γυναί- ή οι άνδρες. "Ισως όμως τó ξαναβρή κάμια μέρη ο Τρικούπης.

"Ετσι λοιπόν κι' εγώ θύμισα για μια στιγμή με τήν Φανή μου, και άπάνω στον θυμό μου πάω και άμπκρόνω τήν πόρτα τής ταράτσας πού κατεβαίναμε κάτω, και έπειτα έκνα πώς σουλάτσερα θυμωμένος.

σανε στα γέλοια, γιατί οι παππάδες δέν εζεραν τί έλεγον ήγουν σου έλεγον άλλα άντ' άλλων και οδηγός του λειψί-νου ήτανε ο Παπακαμαριώτης, ών τυγχάνων και διδάσκα-λος. "Ο χάρτης αυτός δέν δύναται νά παραστήση τά συμ-βάντα, αλλά σεί; εκ τών όλίγων κρίνετε τά πολλά και γε-λοία. Και είναι και διδάσκαλος !

Σημ. Παλιανθρ. "Ετσι αϊ ; Σταθήτε, τόν κερατοδάσκαλο νά τόν περάσωμε μεθούριο στον Παλιάνθρωπο, νά μάθη άλλη φορά πώς θάρτουν τούς πρεσβύτερους. "Αμ δέν ύποφέρεται. Κατάντησε άνυπόρορος, είναι βλάκας, είναι τέρας βλακείας είναι μπουφρος, και κάτι παραπάνω του τάφινομε για άλλη φορά αν τύχη νά του τά πούμε.

Νά τó εζερε, κυμίνε Παπακαμαριώτη ο πρεσβύτες ο μα-καριτης πώς ήθελες νά τόν θάψης έτσι άσχημα θά σηκονό-τανε από τó ξυλοκρέββατό του και θά σ' έπνιγε, αλλά έχε χάρη πού δέν σηκώθηκε από βαρσειά.

Κύριε τού Παλιανθρώπου.

"Ερώτησε, παρακαλώ τόν άγριο Μητροπολίτην γιατί τούς δύο αυτοσκοτωθέντας φτωχούς, πού δέν τόν πλήρωσαν γιατί δέν είχαν, τού; έθαψν άπόψω από τó νεκροταφείο σάν τά σκυλιά, τόν δε Βαρουζάκη και Παπαντωνίου τούς έθαψν άφρου κι' αυτοι ήτανε αυτοσκοτωμένοι, με μεγάλη τιμή μέσα;

Σημ. Παλιανθρ. Είστε κουτοι νά ρωτάτε, και εγώ πιο κουτώτερος πού σās πού σās άπαντώ και σās λέω μ' ένα λόγο ξερό.

— Διότι ο παρās τά κάνει όλα.

"Αδερφέ Παλιάνθρωπε.

Γράψε κάτι και για τόν δάσκαλο τής γυμναστικής τού "Αρ-σάκειου πού μās εύγανε μια μέρα νά κάνωμε γυμνάσια τής γυμναστικής όζω στήν αυλή και γινήκαμε σάν γουρούνες μέσα στής λάσπαις, και κοντά σ' αυτόν βγήκαν και κάτι δασκά-λεις και χασκογελούσαν και έλεγαν.

— Αυτή έχει ώραίο πόδι, αυτή έχει γάμπκ, ή άλλη στήθος, ή άλλη. . . και τά λοιπά.

Κοντά σ' αυτή τήν ώραία επιθεώρησι τών δασκαλισσών

Τής Φανής όμως τó μάτι πήρε τó μαντάλωμα πού έκνα και με τρόπο πλησιάζει στή μπόρτα και τήν ξεπαρν-τόνει.

Τήν πλησιάζω φουρκισμένος κι' εγώ και τής λέω, τάχα σάν θυμωμένος :

- Τι κάνεις αυτού, κυρία ;
- Και μου άπαντά εκείνη :
- "Ο,τι έκανες και σύ. "Εκλειδώσες ; Ξεκλειδώσα.
- Μά δέν μου φεύγεις.
- Πρόσεξε καλά.
- "Εγώ ; "Ισα, "Ισα, επειδή προσέχω καλά, είδα πού ξε-κατάρωσες τήν μπόρτα.

Πρέπει νά σημειώσετε ότι μιλούσαμε σάν θυμωμένοι στα-σταστά. Και γώ είχα άγριέψει, αλλά και κείνη δέν πήγαине παρά κάτω.

"Είμαστε ο ένας άπέναντι τού άλλου σάν τής γάταις. Και πού λέει ή Φανή :

- Και για ποιο σκοπό, παρακαλώ εκλεισες τήν πόρτα ;
- Και τής άπαντώ εγώ σάν θηριό άγριεμένο.
- Διότι έτσι ήθελα νά τήν κλείσω.
- Κ' εγώ έτσι ήθελα νά τήν ανοίξω.

"Ως καθώς παρκατάρωτε είχαμε πάρει φόρα και οι δυο και ή Φανή δέν χωράτευε, αλλά έλα πού κι' εγώ δέν ήθελα νά πέσω από κάτω της, ήγουν νά φκνώ άνανδρος άνδρας; μ' αυτή τήν ιδέα πέρνω τήν πόζα-μου, στέκομαι μπροστά της, τās κόρτω τόν δρόμο και με κόκκινα μάτια τής λέω μ' ένα λόγο :

- Δέν μου φεύγεις.
- Η Φανή έκνα ένα δυό βήματα προς τά πίσω, έστήριξε

μας μās εύγαναν και ένα άλλο γυμνάσιο πού μās τó λέσε ο δάσκαλος;—

Έντασιον σκελών.

Τι είναι αυτό τó νέον γυμνάσιον τó, έντασιον σκελών, δέν τó μάθαμε ποτές μας ώς τόρα, και μās βρίζει, γαιδούρας, κού-τσουρα, βλάκαις και τά λοιπά, και όλα αυτά γιατί δέν ξέ-ρομε νά κάνωμε τó, έντασιον σκελών. Γράψε για τόν Θεό, γιατί μ' αυτή τήν έντασιον τών σκελών σκισθήκαν τά βραχιό μας.

Μερικες μαθήτριαι τής 5 τάξης.

Σημ. Παλιανθρ. Βρέ κορίτσα, τι τά θέλετε τά πολλά λό-για, είστε και σεί; διαβολοκορίτσα, αλλά είναι και κείνοι κε-ρατάδες πού θέλουν νά σās μάθουν τήν άνοιξι και έντασι τών σκελών. Πρέπει νά είταστε πολύ εύχαριστημένες πού ώς τόρα δέν σās είπαν και τίποτα άλλο.

"Εμαθα όμως πώς κοντά σ' αυτή τήν γυμναστική πρόκειται νάσας παρασάξουν και ένα άλλο πολύ σπουδαίο μάθημα, τó ο-ποϊον πλησιάζει, και συνορεύει και είναι προεισγαγωγή με τó έντασιον σκελών, και τó όποϊον μάθημα θά λέγεται μ' ένα διά-ταγμα :

Πέστε ανάσκελα.

Δέν ξέρω, αλλά θαρρώ πώς πρόκειται ύστερα άπ' αυτά τά σπουδαία γυμνάσια τής γυμναστικής νά σās μάθουν και τó πριυδόν. Αυτό σās μένει.

"Έντασιον σκελών, εμπρός, μάς. Κυττάζετε μόνο νά μη ξεσκελιστήτε, και έπειτα χωρίς σκέλια δέν κάνομε δουλειά.

"Ο κ. Φιλιππίδης

ο κουρέας πού είναι στα Χαντεϊκ παρακαλάται νά περάση αυ-ριο από τó σπίτι μου για ύπόθεσιν του μικρή.

Τ' είν' τούτα παλι ;

Νά και ένα

άινιγμα. Κύριε Παλιάνθρωπε, σε παρακαλώ νά καταχωρήσης, ότι στής 25 τρέχοντος μηνός όταν βαρούσε ή μουσική στήν πλατέα τής "Ελευθερίας, από τής πολλαις γλυκαδες κίνησε

τó ένα ποδάρι της προς τά μπρος και τó άλλο στα πίσω, σάν τόν "Αχειλέα τόν ζουγαριστό, έβανε τó ένα χέρι της πίσω, έλαβε άμυντική θέσι και σάν, τó λιοντάρι πού όταν ήναι ά-ποθηριωμένο χτυπά με τήν ουρά του τά πλευρά του για νά πιό άποθηριωθή, έτσι και ή Φανή κτυπούσε με τήν μια της πλε-ξιδα τά στήθια της και τά μάτια της εύχζαν φωταις, αλλά και τά δικά μου αστραφταν δέν πήγαίνα στόν άγριεμό πάρα κάτω.

"Επειτα ξέρετε, ότι όταν πρόκειται νά κάνη ένας άνθρωπος έφοδο έναντίον γυναικας δεκαπλασιάζονται ή δύναμεις του, γίνεται Σαμφών, μπορεί νά τήν φάη και με τά δόντια του. Στάθηκε ή Φανή, στάθηκε κι' εγώ και κυτταζώμαστε σάν γατσούλια, ώς τó τέλος με ρωτά πρώτα εκείνη, με άπότομο τρόπο.

- Αϊ και τόρα τί νομίζεις ότι μπορείς νά κάνης ;
- Τίποτα, τής άπάντησα εγώ, αλλά και συ τί νομίζεις ;
- Είρεις πώς δέν χωρατεύω.
- Μά θαρρώ κι' εγώ πώς τήν ίδια δουλειά κάνω.
- Τι θέλεις, τέλος πάντων από μένα, άνθρωπε ; Δέν ύ-ποφέρεσαι πλέον.
- Τι θέλω ; Φανή, τι θέλω ;
- Ναι, τι θέλεις ; Σέ ρωτώ.
- "Εσένα Φανή.
- "Εμένα ; "Εμένκ. . . . και δέν τράπηκες πού τó είπες ; "Εμένα ;
- "Εσένα, και μάχιστα έσένα. . . .

Και τής ρίγνομαι. "Εφοδος γενική. Μου ρίγνεται και κείνη σάν λεοπαρδαλις. "Αρχίζει ο πόλεμος τού Καρχλή Δεσδέν και τελείωσε. . . . Μεθούριο σās λέω πώς τελείωσε.

Ένας λύκος γνήσιος και πήγαινε ατόθεν μήπως βρή κάθεναν βουλιαχτή να τον φάγη, και συναπάντησαν αυτόν δύο τσούσιδες και τον ξωλόθρεψαν. Δεν τον άφιναν να ξωλόθρευε και τους τέσσερους.

Τι τους θέλομε ;

Ένας χαριάτης.

Σημ. Παληανθρ. Να πάρη ο διάολος τον πατέρα που με γέννησε και ανάθεμα και καταλαβαίνω τι μου λές. Εήγησέ μου άδερφέ τι συμβαίνει ; Τσακωθήκαν τίποτα βουλιαχται άναμεταξύ τους ; Πές το μας να το ξέρωμε. Σκοτώθηκε κάνας ; Δεν σκοτώθηκε ; Αί, τότες ή άμαρτία στο λαιμό σου

Σώσον, κύριε, τον λαόν σου.

Κύριε Νομάρχη.

Η έπιτροπή που προστατεύει τους φυλακωμένους σου έστειλε ένα χαρτί να πληώη αυτός ο πλύστης των φυλακωμένων και συ άγγρόν άγόρασες. Τώρα όλοι ξέρουμε ότι έχεις πολλές δουλειές και κατά λάθος δεν έλαβες υπ' όψη και τα δίκαια αυτού του ανθρώπου.

Πρέπει, κύριε, Νομάρχη να ήσαι φυλακωμένος για να καταλάβης τι θα πη φυλακή. Λοιπόν κίνε ότι σε φωτίζει ή ψυχή σου και ή συνείδησί σου. Σώνει σου.

Κύριε

άνταποκριτή της Θεσσαλονίκης, έμαθα με μεγάλη μου εύχαρίστησι, ότι και συ σαν τον ανταποκριτή της Χίος, πρόκειται να μου ρίξης κανόνι, και μου το έρριξες από διακρίσεις δραχμαίς. Σε εύχαριστώ άδερφέ, και ο Θεός να σου δώση να φας και περισσότερα από άλλους πιο κουτότερους από μένα.

Χαλάλι να σου γίνουν όσα μουφχαγες, και χαράμι να μου γίνουν όσα δεν σουφχαγα.

Απ' την Λαμία.

Κύριε ύπαστυόνε. Δεν συμμαζεύεις τους μαθητάς που έγειναν..... και πρό πάντων τον Κ. Ε.—Ε. Φ.—Α. Υ—Ε.Κ.

Σημ. Παληανθρ. Έσείς οι Λαμιοί είσατε παραύπερπαράδοχοι άνθρωποι και ντρέπομαι που σας έγραψα και τα λίγα αυτά, αύταις δηλαδή της άνοησίας.

Καταντήσαμε πλέον έξευτελισμένοι άνθρωποι, γιατί δεν κυτιάζομε να γράφωμε τίποτα άξιο λόγου πράγμα μόνο καταγινώμαστε σε άχρεια ζητήματα.

Σηκτόρ, μασκαράδες του διαβόλου και άλλοτε όποιος τολμήσει και μου γράψει τέτοιαις άνοησίαις να ξέρη καλά ότι

θα πών στη μεγάλη σάλα μου. Παρντόν Λαμιοίτες, γιατί δεν πρόκειται για σας, αλλά για τους άνοήτους εκείνους που γράφουν αύταις της άνοησίας.

Κύριε κουρέα.

Γρηγορίου, καυμένε, μην ήσαι παράξενος και πέρασε να σου μιλήσω αύριο ύστερα, όμως από το μεσημέρι.

Από το χωριό

Βαλλανίδια, της Πελοπόννησος, μές γράφουν να πούμε της Έρξς Σύνοδος να μη χειροτονήση παπά έναν που θέλει να χειροτονηθή από το χωριό τους, γιατί λείει λείπει έφτά χρόνια από το χωριό τους, γιατί έρριξε ένα χοντρό κανόνι, γιατί είναι άραμπατζής, και διότι λείει είναι τουβλο από γράμματα.

Αφού είναι έτσι και έχει τόσα φοβερά και τρομερά έλλατώματα άπάνω του αυτός ο κύριος μέλλον παπάς, καλά θα κάνη ή Σύνοδος να μη τον χειροτονήση παπά, αλλά να τον κάνη πρώτα διάκο και έπειτα παπά. Αμ' τί άλλο να πη τινάς.

Κύριε Παληάνθρωπε

Προχτές την νύχτα μου σώθηκε το νερό και βγήκα να πάρω από μια βρούσι. Πάω σε μια, ξερή, πάω σ' άλλη, ούτε δράμμι, τρέχω σ' άλλη ούτε σταλαματιά κόντεψα να φέρω βόλτα όλη την Νεάπολι και νερό πουθενά, ως που πήρα από ένα γλειφό πηγάδι. Δεν λές αυτού του του δήμαρχου μας άφου όλη την μέρα τρέχουν ή βρούσες και πάει τόσο νερό άμόντε, γιατί δεν άφίνουν την νύχτα λίγο νερό να μη ψωφούν της δίψας οι άνθρωποι. Αυτά είναι μασκακαλίκια. Στο νερό βρίσκουν να κάνουν όλη την οικονομία τους,

Σημ. Παληανθρ. Πές τους κι' άλλα, αλλά όσα κι' αν τους πης ποίς σ' άκούη. Είναι θεόκουφοι και γομάρια. Να κι' έγώ να τους βρίσω.

Προς τον

άξιότιμον εκείνον στρατιώτην που μές γράφει πως—υπηρέτης ών εις ένα άνθροπολογχόν, ου τινος το όνομα δεν έθυμείται, και είναι υπόδικος, του λέω με δύο λέξεις, να πάη να βρή το γράμμα του άλλου, άφου δεν θυμάται του άφεντικού του το όνομα. Καταλαβενόμαστε. Μ' όλα τούτα θα ληρθη και το γράμμα του υπ' όψη και ως μην άπελιπίζεται.

Βουλή θεοκατήρατος μ' έφχαγες

Από σήμερα

παύονται όλοι εν γενει αι άποστολαί των επαρχιών, άνευ εξαιρέσεως και προς όλους άπαντας τους ανταποκριτάς, όσοι δεν πέμπουν προπληρωμή, (δεν ξέρω και γώ πως να το πω), έκτός της Σμύρνης και Σύρου.

Έγινε στίπ ρόπερ.

Τι, δεν σώνει τόσα έξοδα που πληρώνω ως και τα ταχυδρομικά μόνο θέλετε να μου τα τρώτε κι' αυτά ; Κερατάς είμαι γώ, να πληρώνω κερατάλκια ; Αντίο επαρχίαις, αντίο, και όσοι θέλουν να διαβάσουν της άηδίας του Παληανθρώπου, ως προπληρώνουν.